

ten die niet de euro als munt hebben, niet worden blootgesteld aan financiële verplichtingen.

R.F. en G.H.

Wet van 12 juli 2015 teneinde de activiteiten van de aasgierfondsen aan te pakken (BS 11 september 2015), in werking getreden op 21 september 2015

FINANCIËEL RECHT

Financiële instellingen en tussenpersonen – Toezicht – Aasgierfondsen

DROIT FINANCIER

Institutions et intermédiaires financiers – Surveillance – Fonds vautours

Deze wet strekt ertoe in België de praktijken van aasgierfondsen aan banden te leggen. Aasgierfondsen zijn investeringsfondsen die voor een spotprijs schuldpapier opkopen (vaak van staten en i.h.b. van ontwikkelingslanden) om vervolgens via juridische weg de schuldenaar tot volledige afbetaling te dwingen (*i.e.* uitbetaling van de nominale waarde, vermeerderd met de achterstallige rente).

De wet bepaalt dat wanneer een schuldeiser een ongeoorloofd voordeel nastreeft door een lening of een schuld van een staat af te kopen, zijn rechten worden beperkt tot de prijs die hij heeft betaald om die lening of schuld af te kopen. Daarnaast bepaalt de wet dat ongeacht het recht toepasselijk op de rechtsrelatie tussen het aasgierfonds en de debiteurstaat, geen enkele uitvoerbare titel kan worden verkregen in België en geen enkele bewarende maatregel of maatregel van gedwongen uitvoering kan worden genomen in België teneinde een betaling te verkrijgen in België, indien deze betaling de schuldeiser een ongeoorloofd voordeel oplevert. De wet definieert een ongeoorloofd voordeel als een klaarblijkelijke wanverhouding tussen de afkoopwaarde en de nominale waarde van de lening of de schuld, of tussen de afkoopwaarde en de bedragen waarvan de schuldeiser de betaling eist. Om te kunnen spreken van een ongeoorloofd voordeel moet de klaarblijkelijke wanverhouding verder worden aangevuld met een van de zes in de wet opgesomde criteria.

R.F. en J.D.

EBA richtsnoeren inzake achterstallige betalingen en gedwongen verkoop, 19 augustus 2015, www.eba.europa.eu/documents/10180/1163130/EBA-GL-2015-12_NL_GL+on+arrears+and+foreclosure.pdf/1bd5975f-d0b9-499c-9b83-63d1d3279d02

BANK- EN KREDIETWEZEN

Hypothecair krediet – Controle op ondernemingen van hypothecaire leningen – Wanbetaling – Gedwongen verkoop

BANQUE ET CRÉDIT

Crédit hypothécaire – Contrôle des entreprises de crédits hypothécaires – Défaut de paiement – Vente forcée

Deze richtsnoeren, die vanaf 21 maart 2016 van toepassing zijn, verschaffen nadere details met betrekking tot de in artikel 28 van richtlijn 2014/17/EU⁶ voorziene vereisten inzake achterstallige betalingen en gedwongen verkoop in het kader van kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen (o.a. richtsnoeren m.b.t. de vaststelling van een beleid voor consumenten met betalingsproblemen, de omgang met de consument, de informatieverstrekking en de bijstand aan de consument, tolerantie maatregelen inzake het afwikkelingsproces en de documentatie van de interacties met de consument en de bewaring van de gegevens van deze interacties).

R.F. en J.D.

EBA richtsnoeren inzake kredietwaardigheidsbeoordeling, 19 augustus 2015, www.eba.europa.eu/documents/10180/1162894/EBA-GL-2015-11_NL_GL+on+creditworthiness.pdf/d40a5499-554d-44f0-8d47-8f22f436cc02

BANK- EN KREDIETWEZEN

Hypothecair krediet – Reglementering van hypothecaire leningen

BANQUE ET CRÉDIT

Crédit hypothécaire – Réglementation des crédits hypothécaires

Deze richtsnoeren, die vanaf 21 maart 2016 van toepassing zijn, geven verdere details met betrekking tot de in artikelen 18 en 20, 1. van richtlijn nr. 2014/17/EU⁷ uiteengezette vereisten om de kredietwaardigheid van de consument te beoordelen bij het aangaan van kredietovereenkomsten met consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen (o.a. richtsnoeren m.b.t. de verificatie van het inkomen van de consument, de documentatie en de bewaring van informatie; de identificatie en preventie van verkeerde voorstellingen van zaken door de kredietgever; de beoordeling van het vermogen van de consument om de uit de kredietovereenkomst voortvloeiende verplichtingen na

⁶ Richtlijn nr. 2014/17/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 februari 2014 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen en tot wijziging van de richtlijnen nrs. 2008/48/EG en 2013/36/EU en verordening (EU) nr. 1093/2010, *Pb.L.* 60 van 28 februari 2014.

⁷ Richtlijn nr. 2014/17/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 februari 2014 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen en tot wijziging van de richtlijnen nrs. 2008/48/EG en 2013/36/EU en verordening (EU) nr. 1093/2010, *Pb.L.* 60 van 28 februari 2014.

te komen; het in aanmerking nemen van aangegeve betalingsverplichtingen en andere niet-discretionaire uitgaven; en het in aanmerking nemen van potentiële toekomstige negatieve scenario's).

R.F. en J.D.

EBA richtsnoeren inzake paspoortmeldingen voor kredietbemiddelaars uit hoofde van de richtlijn inzake woningkredietovereenkomsten, 19 oktober 2015, www.eba.europa.eu/documents/10180/1234355/EBA-GL-2015-19_NL_GL+on+passport+notifications+under+MCD.pdf/4768ce67-b6e2-4548-ba33-eea23178178e

BANK- EN KREDIETWEZEN

Hypothecair krediet – Controle van tussenpersonen
BANQUE ET CRÉDIT

Crédit hypothécaire – Contrôle des intermédiaires

Deze richtsnoeren, die van toepassing zijn vanaf 21 maart 2016, leggen nadere details vast m.b.t. de in artikel 32, 3. van richtlijn nr. 2014/17/EU⁸ vastgelegde verplichting voor de nationale toezichthoudende autoriteiten om onderling bepaalde informatie uit te wisselen aangaande kredietbemiddelaars die diensten op het grondgebied van meer dan één lidstaat aanbieden via grensoverschrijdende dienstverlening of via een vestiging.

Deze richtsnoeren bevatten nadere indicaties over de gegevens die in de paspoortmelding moeten worden opgenomen en over de procedures die moeten worden nageleefd.

R.F. en G.H.

Rechtspraak/Jurisprudence

Hof van Justitie 25 juni 2015

Indeliu ir investiciju draudimas en Virgilijus Vidutis Nemaunius / Bankas Snoras AB

Zaak: C-671/13

FINANCIEEL RECHT

Algemeen – Informatieverschaffing – Depositocertificaten – Overeenkomst voor het intekenen op schuldbewijzen

DROIT FINANCIER

Généralités – Diffusion d'informations – Certificats de dépôt – Contrat de souscription d'obligations

⁸ Richtlijn nr. 2014/17/EU van het Europees Parlement en de Raad van 4 februari 2014 inzake kredietovereenkomsten voor consumenten met betrekking tot voor bewoning bestemde onroerende goederen en tot wijziging van de richtlijnen nrs. 2008/48/EG en 2013/36/EU en verordening (EU) nr. 1093/2010, *Pb.L.* 60 van 28 februari 2014.

Deze zaak betreft een aantal prejudiciële vragen die aan het Hof werden gesteld met betrekking tot de garantiestelsels opgenomen in richtlijn nr. 94/19 inzake de depositogarantiestelsels⁹ en richtlijn nr. 97/9 inzake de beleggerscompensatiestelsels¹⁰, in de context van een overeenkomst tot aankoop van een inflatiegebonden depositocertificaat en van een aantal overeenkomsten voor het intekenen op schuldbewijzen van een bank die nadien failliet werd verklaard. *In casu* vorderden de deposant en de belegger dat de met de bank gesloten overeenkomsten nietig zouden worden verklaard, gezien de bank misleidende en onvolledige informatie had verschaft betreffende de geldigheid van de garantie ten aanzien van de aangeboden instrumenten en betreffende de precaire financiële situatie van de bank.

Uit het arrest is af te leiden dat:

- 1) richtlijn nr. 94/19 inzake depositogarantiestelsels *niet* bepaalt dat met het oog op de uitsluiting van de garantie voor deposito's, de betrokken instrumenten alle kenmerken van een financieel instrument in de zin van richtlijn nr. 2004/39 betreffende markten in financiële instrumenten (MiFID) moeten vertonen; de instrumenten moeten wel behoren tot de instrumenten die binnen de werkingssfeer van richtlijn nr. 94/19 vallen, wat het geval is voor een verhandelbaar instrument;
- 2) voormelde richtlijnen kunnen door lidstaten worden omgezet via een wetgevende handeling, maar dit mag niet tot gevolg hebben dat wanneer schuldvorderingen worden uitgesloten uit het beschermingsstelsel voorzien door richtlijn nr. 94/19, ze ook worden uitgesloten uit het beschermingsstelsel van richtlijn nr. 97/9; en
- 3) een nationale wetgeving die de mogelijkheid om een beroep te doen op het compensatiestelsel van de richtlijn afhankelijk stelt van de voorwaarde dat de kredietinstelling de betrokken geldmiddelen of instrumenten zonder de instemming van de belegger heeft overgedragen of gebruikt, in strijd is met richtlijn nr. 97/9 en dat de verwijzende rechter een dergelijke nationale bepaling buiten toepassing moet laten, voor zover de verwijzende rechter van oordeel is dat de bepalingen van deze richtlijn rechtstreeks kunnen worden tegengeworpen aan het organisme dat instaat voor de compensatie.

R.F. en J.D.

⁹ Richtlijn nr. 94/19/EG van het Europees Parlement en de Raad van 30 mei 1994 inzake de depositogarantiestelsels, *Pb.L.* 135 van 31 mei 1994.

¹⁰ Richtlijn nr. 97/9/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 maart 1997 inzake de beleggerscompensatiestelsels, *Pb.L.* 84 van 26 maart 1997.